

**Homilie Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického
Slavnostní děkovná mše svatá, kostel Narození Panny Marie, Trmice, 23. 11. 2013**

Milí otcové a bratři, milí asistenti, ministranti, milí zpěváci a zpěvačky, milí poutníci, milí dobrodinci, bratři a sestry, milí křesťané,

je to opravdu hezká příležitost shromáždit se ke společné modlitbě, ke společné modlitbě díky našemu Pánu za to, že nás neopustil, že nás neopouští, a máme oprávněné naděje, že nás ani v budoucnu neopustí, pokud my sami neopustíme jeho.

Shromáždili jsme se v tomto kostele v Trmicích, v kostele, který je zasvěcen Panně Marii, narození Panny Marie, a i když dnes není slavnost patrocinia, tedy poutní slavnost Panny Marie, tento svátek si v liturgickém kalendáři připomínáme 8. září a dnes je 23. listopadu, chceme se přidržet právě Matky Boží, Panny Marie, a poděkovat jí za záchranu tohoto kostela.

Každý, kdo v té několikasetleté historii do tohoto chrámu vešel, nutně musel, alespoň třeba letmo, když ne v nějaké delší meditaci nebo rozjímání, na Pannu Marii myslet. Nedá se vstoupit do kostela zasvěceného Panně Marii - mariánský kostel, to je vždy poutní místo – a obejít ji, zvláště když víme, že si ji sám Bůh vybral za matku pro svého jednorozeného Syna, Ježíše Krista.

Panna Maria ne ze svého vlastního přání, ale z Božího určení, respektive z Kristova určení, se stala matkou nás všech. Svátý Jan na Kalvárii pod křížem zastupoval celý ten dlouhý zástup budoucích, ale už i tehdy současných následovníků a následovnic Kristových. Je to Boží plán, bylo to Kristovo přání, a mohli bychom říci i jeho testament nebo část jeho poslední vůle, část toho, co zde na tomto světě ještě těsně před svou smrtí řekl - aby Panna Maria byla matkou nás všech. A že by matka opustila své děti? To si nedovedeme představit. Že by Panna Maria jako matka nás všech nás někdy opustila? Že by na nás zapomněla? Však znáte určitý povzdech starozákonního žalmu, kde se toto téma opakuje: *I kdyby matka na své dítě zapomněla, já, Hospodin, na tebe nikdy nezapomenu.*

Když budeme od dnešního dne vstupovat do tohoto poutního mariánského kostela v Trmicích, prosím, pamatujme na toto první zjištění a první konstatování, které naplňuje celou tuto zachráněnou prostoru - Matka Maria se pro tento svět narodila a konala v tomto světě to všechno, aby dotvrdila, že matkou naší je, protože Pán Ježíš, její jednorozený jediný Syn, je přece naším sourozencem, naším bratrem, naším blízkým příbuzným. Děkujeme tedy Panně Marii.

Druhý dík patří, milí přátelé, bratři a sestry, všem těm, kteří se rozhodli pro budoucnost tohoto chrámu něco podniknout, něco udělat. Nestačí jen, přece to víme všichni, kritizovat, nestačí jenom posuzovat, odsuzovat, vyhrožovat, to nejsou vlastnosti, kterými by měl oplývat křesťan nebo křesťanka. Naším krásným a ušlechtilým úkolem je, když objevíme nouzi, jakoukoli nouzi, ve které se druzí lidé nalézají, anebo nouzi, do které se dostávají Boží skutečnosti proto, že byly dány nám do lidských, křehkých a hříšných rukou, musíme prostě něco udělat, chceme udělat něco dobrého, něco, co by mělo hodnotu a co by se mohlo stát třeba jenom určitým dílem celkové záchrany.

Proto děkuji a opravdu chci oslovit vás všechny, a i všechny ty, kteří zde nejsou přítomni, ale kteří ve snaze a v díle záchrany měli velký podíl a velkou účast. Chtěl bych poděkovat všem těm, kteří se rozhodli opravdu činit - ať je to otec Jiří a jeho přátelé nebo paní ředitelka Gottfriedová a skupina lidí kolem ní, ať je to otec Stanislav Zápotocký nebo otec Milan Matfiak, nebo ať to jsou další kněží, křesťané, mnozí přátelé tohoto kostela, ať to jsou všichni ti dobrodinci, kteří jsou jistě mezi vámi, tedy jste to právě vy, anebo jsou to ti, kteří, jak jsem řekl, by tady chtěli být, ale nemohou. Chci poděkovat, milí přátelé, opravdu vám všem, že jste se rozhodli pro to, že nelze jen sedět nebo postávat se založenýma rukama. Chci vám poděkovat za to, že jste přemýšleli a že jste vymysleli různé způsoby - a vím, že to nebylo vůbec jednoduché, ba naopak, že to bylo velmi náročné -, kterými jste, s Boží pomocí samozřejmě, ale právě i s pomocí všech dalších dobrých lidí, dosáhli toho, že můžeme tady dnes v radosti srdce a v děkování být a Pána Boha chválit.

Bratři a sestry, chtěl bych s vděčností vzpomenout i na člověka, který měl k této farnosti vztah, a jistě ještě i má, protože duchovní vazba, ta smrtí nekončí. Chtěl bych vzpomenout pana biskupa Otčenáška, který několik let v této farnosti působil. O co zde jako duchovní správce usiloval? Vždyť vy sami jste mi to vyprávěli. Usiloval o to, aby se lidé setkávali, aby lidé jako křesťané drželi pohromadě, aby si vzájemně pomáhali, aby se posilovali v křesťanské víře, aby jeden nesl břemena toho druhého, a vyzýval vás jistě v té určité náročné době útlaku křesťanů a vůbec katolické církve k tomu, že křesťané mají něco vydržet a že mají i těžké zkoušky a těžké situace přestát. Že právě v tom se mohou jako křesťané, jako svědci Pána Ježíše osvědčit. Že svědectví v tomto světě před lidmi, před tváří tohoto světa se právě, velmi účinně vydává, právě ve chvíli, kdy přijde nějaká potíž.

Pan biskup Otčenášek, později hradecký arcibiskup, s touto farností byl a je neustále spjat. A upřímně vám říkám, že když jsem uvažoval o celé této záležitosti, která nevypadala vůbec nadějně, častokrát jsem na pana biskupa Otčenáška vzpomínal, spolu s vámi jsem na něho vzpomínal, a dovolil si i k němu se modlit a prosit ho o pomoc, aby tam, kde tak velmi požehnaně a statečně působil, pomohl - nám, dnešním současníkům, farníkům a obyvatelům, všem těm, kteří patří do trmického farního obvodu. Jsem přesvědčen, že jeho přímluva, jeho pomoc, jeho intervence u Pána Boha pomohla.

Milí přátelé, buď Bůh pochválen, buď pochváleni všichni ti živí, a i ti mrtví věrní křesťané, kteří nejenom o krásných věcech mluví, ale kteří se o krásné věci svým životem i za cenu obětí a sebezáporu snaží.